XII. De sorore veteris Ade de Lond comprehensa post mortem secundum relacionem antiquorum.

Memorandum quod predicta mulier in cimiterio de Ampilford sepeliebatur et infra breue post mortem comprehendebatur per Willelmum Trower seniore et coniurata confitebatur se ipsam peragrarẽ viam suam in nocte propter quasdam cartas quas tradidit iniuste Ade fratri suo. Hinc est quod olim quadam discordia orta inter maritum suum et ipsam, in preiudicium predicti viri sui et propriorum filiorum optulit fratri suo predictas cartas, ita quod post mortem suam frater suus expulsiit maritum suum de domo sua, videlicet vno toft et crofte cum pertinenciis in Ampilford, et in Heslarton de vna bouata terre cum pertinenciis, per violenciam. Supplicabat igitur predicto Willelmo quod suggereret eidem fratri quod vellet redonare marito suo et filiis easdem cartas, et restituere illis terram suam, alioquin nullo modo posset in pace requiescere ante diem iudicii. Qui quidem Willelmus secundum iussionem suam suggessit predicto Ade, sed ille renuit cartas restituere, dicens non credo [...] hiis dictis. Cui ille. Verus est in omnibus sermo meus, vnde deo concedente audietis sororem vestram vobis colloquentem de hac materia infra breue. Et altera nocte rursus comprehendit illam ac attulit ad cameram prefati Ade, et loquebatur cum eo. Cui respondit induratus frater suus secundum quosdam. Si ambulaueris imperpetuum nolo predictas cartas redonare. Cui respondit illa ingemiscens. Iudicet deus inter me et te ob quam causam. Scias ergo quia vsque ad mortem tuam minime requiescam. vnde post mortem tuam tu peragrabis loco mei. Dicitur vltius quod dextera manus illius pendebat iusum et erat valde nigra. Et interrogabatur qua de causa, respondebat quia sepius pugnando [?] extendit illam, iurando falsum. Tandem coniurata fuit ad alterum locum propter timorem nocturnum et terrorem gentis ville. Peto tamen veniam si forte offendi in scribendo contra veritatem. Dicitur tamen quod Adam [de lond *above line*] iunior vero heredi partim satisfecit post mortem Ade senioris.

*The Mission of Cardinal Pole to Enforce the Bull of
Deposition against Henry VIII*

CARDINAL POLE in his letter to Edward VI¹ asserts that some ten years before, when he undertook his mission for the pope in 1539 to Charles V and Francis I, he had no intention of persuading them to make war against Henry VIII. He only advised, in case love and kindness failed, that threats should be used, and, as a last extreme remedy, that they should declare a commercial blockade. The eighth section of his *Apologia*, written not long before he was expecting to see the emperor, shows that his recollection was inaccurate, for he there says his chief motive in the journey is to persuade the emperor to postpone the Turkish war and turn his arms against England. We know also that

¹ *Epistolarum Reg. Poli Collectio IV.*

Charles V reported to the Venetian ambassador after receiving Pole, 'On the one hand it seems that the cardinal wishes me to forbid trade with this King of England as a sort of warning, on the other he appears to want me to make war on him'.¹

The following unpublished letter of instruction to Pole may be used to check the two statements. PAUL VAN DYKE.

Vatican, *Varia Miscellanea*, Armaria II. 49, fo. 6.

Primum benedicere S. Mti Nomine S^m D. et deinde exponere causas profectionis D. V. B. tum ad M^{tem} suam; tum ad Regem Christianissimum eas, quas a sua S. habuit in mandatis super impietate et saevitia Regis Angliae.

Demum persuadere suae Mti. ut omni cura velit incumbere reductioni illius Regni ad veram religionem, nec ulterius pati regem illum impune saevire in Deum et in sanctos tam diu a se et a toto Regno cultos. Ad quam rem habebit ducem auctoritatem apcae. sedis quae ut monstraret viam in hac re, quam alii principes sequantur, publicavit bullam, habebit Regem Christianissimum, qui ultro se obtulit pro sua prudentia et pietate non deesse, habebit Regem Scotiae et hunc novum creatum cardinalem Scotum, virum magni faciendum et multae auctoritatis in illis partibus. Itaque prohibeantur comertia et si quid aliud videbitur ad hanc rem pertinere non omittatur: sicut pro sua prudentia D. V. B. melius et cogitabit et dicet.

Et quoniam expeditio, quae paratur in Turcos obstat plurimum huic Anglicae reductioni et concilio celebrando pro rebus fidei, et pro heresi Lutherana extirpanda D. V. B. conabitur omnibus viribus persuadere suae Mti. longe praestare, ne praesens occasio restituendae religionis nostrae in pristinam formam amittatur, fieri a liga universa indutias et indūso etiam Christianissimo Regi cum Turcis ad aliquot tempus quod propter expeditionem in eosdem Turcas, quae non nisi diuturna et dubia et dispendiosa esse poterit, amittere et occasionem bene gerendae rei Anglicae et Lutheranae (capere) simulque ostendere suae Mti. id quod certissimum erit; ut si et bellum Turcarum prospere et ad votum prorsus cessisset, ne liga et sua Mtas. victrix posset e victoria ulcisci hereticos et male de religione meritos, daturos interim eos ipsos operam, ut conspiratione facta Italiam invadant e pecunia Regis Angli qua is maxime abundat, et Germano milite, quo Lutherani pollent, provincias ob bellum Turcarum praesidio nudatas devastare ac diripere.

Et praeter haec, quaecumq. D. V. Bnae videbuntur ad hanc rem facere non tacebit.

Instructio pro R^{mo} Polo ad Caes. Maiestatem proficiente.

¹ Armstrong, *Charles V*, ii. 21.